

I

NAKON POVRATKA

Dan deseti

Bilo bi dobro pronaći ostale.

Otkada sam se vratio, a ima tome već desetak dana, ta je misao stalno prisutna. Ipak, ne činim ništa. Čak joj se ni ne odupirem. Znam da ću uskoro krenuti u potragu; moram. Ali, ne još. Dok ne spavam – a spavam mnogo – kratki posjeti maloj kuhinji (hvala Bogu na sačuvanim konzervama!) i još manjem toaletu mojeg minijaturnog apartmana jedini su intermeco pažljivog promatranja sivila zaprašenog neba. Već danima pokušavam razabrati jesu li za mračni dojam krivi oblaci ili su stvari postale mnogo gore otkada me nije bilo? Možda sam samo depresivan jer jednostavno ne znam što bih učinio. Odakle početi? Ima li uopće smisla nešto činiti? U ovom trenutku – da, depresivan sam – sve se čini beznačajnim. Dogodilo se ono što se moralo dogoditi. Završeno je. Gotovo je. Nema povratka. Misli o tome što se moglo dogoditi su otrovne, a još su gore one u kojima se pojavljuje “trebalo je”. Da, trebali smo ovako ili onako, ovo ili ono... Trebali smo, ali nismo. Sada mogu

samo gledati unaprijed, u dane i godine koje dolaze. To i činim, ali koliko god se trudio, ne razabirem ništa.

Ništa.

Osim, možda... bilo bi dobro pronaći ostale.

Smiješno, ne znam im ni prava imena. To jest, nisam siguran da li ih znam. Nakon svega što sam proživio, nisam bio u potpunosti spreman za tu zadnju večer. Mislio sam da je pustolovina samo moja; da sam jedini prekoračio preko nevidljive granice i našao se... negdje drugdje. A onda, na kraju svega, u trenutku kad nisam bio spreman čak ni za razmišljanje o povratku, odjednom njih troje! Na istome mjestu, u istome svijetu! Kakvo iznenađenje!

Kada su me pitali za ime, bio sam euforičan, izgubljen, nesiguran, oduševljen, ljut... Bio sam sve to odjednom, i još više od toga. Gotovo sam im rekao: *Zovite me Ishmael*, ali nekako sam progutao neočekivanu pojavu Hermana Melvillea i njegova Moby Dicka u mojem umu, nasmiješio se i rekao: "Patrick."

Zovem se Patrick. Jedan sam od mnogih s tim imenom. I nisam prošao najgore. Ni najbolje, ako ćemo iskreno. Daleko od toga. Zapravo sam više u onoj prvoj skupini – bliže dnu, daleko od vrha. Ovaj svijet – moj svijet – u kojem sam rođen, a kojeg sam samo nakratko napustio i sada se u njega vratio kao drukčija i zasada prilično zbunjena osoba, mogao bi biti bolji. Ali, mogao bi i ne biti uopće! Stoga pretpostavljam – na osnovi znanja koje sada imam, a koje je svakako nepotpuno – da smo mogli proći i mnogo gore.

Barem postojimo. Gušimo se u isparenjima vlastitog metabolizma, ali i to će proći. Još uvijek postojimo. Nafta više ionako nema. Kažu da se ovih dana troši zadnja kap. Dobro je. Barem više o tome ne moramo razmišljati.

Postojimo. Za razliku od mnogih, koliko shvaćam, koji su izgubili i taj privilegij.

Da li je to dovoljno?

Da li je činjenica postojanja ovoga svijeta dovoljna da razbije moju depresiju i razgrne ove tmurne oblake za koje više ni sam ne

znam odakle dolaze? Pepeo od zadnjeg asteroida 2028.? Još uvijek? Ne znam. Nije važno.

Mislim da bi bilo dobro pronaći ostale.

Takav je bio dogovor te zadnje večeri. A i da nije, zar tako nešto nije logično? Četvero “izabranih” kojima je omogućeno vidjeti kakav je mogao biti njihov svijet samo da su stvari bile malo drukčije! Ili, točnije, samo da *smo* bili malo drukčiji. Četvero kojima je pokazano da stvarnost kakvu su poznavali nije jedina, štoviše, da je samo jedna od vjerojatno bezbroj drugih! Četvero koje je iz raja – jer kako drukčije nazvati to što smo vidjeli? – vraćeno natrag na mjesto za koje su mislili da je jedino. I sad, nakon toga, vjerojatno nemaju drugog izbora nego nazvati ga – paklom!

Iako znam da tome nije tako – pakao je samo tlapnja, a ima svjetova koji su prošli gore od našeg – ispada da nemam drugog izbora nego biti ljut! Da, ljut sam! Najprije na nas, na sve nas koji smo bili ovdje, koji smo mogli drukčije. Onda, ljut sam i na sebe iako za to nemam mnogo razloga – sve je počelo prije nego što su moje odluke na to mogle utjecati. Pretpostavljam da ljutnja dolazi iz nemoći, a velikim dijelom i iz frustracije: što sad učiniti i zašto o tome baš ja moram razmišljati? I na poslijetku, ljut sam na Saru i njezin svijet, na njezine ljude. Ne mogu do kraja pojmiti zašto su to učinili? Zašto su nas povukli prijeko i pokazali nam kakvi su oni? Kakvog su razloga imali za to, osim da nas posrame i pokažu nam kakvi smo idioti bili, dok su oni, pametni i mudri, učinili sve drukčije od nas?

Ali, to su jučerašnje misli. Bio sam tada u gorem stanju. Sada pokušavam nazreti razloge i uvjeriti sam sebe da to ima smisla. Ako su tako pametni – a jesu pametni, njihov svijet je doista raj u usporedbi s našim – onda valjda znaju što čine.

“Prije nego što odemo predaleko...” tako mi je to objasnila Sara. Jer, razlike između našeg i njihovog svijeta će se s vremenom još više povećavati i kontakt više neće biti moguć. Ne pravim se da u potpunosti razumijem zašto je to tako, ali vjerujem da jest. Oni

idu svojim putem, a mi svojim. Razdvojili smo se. Nismo više u istoj višedimenzionalnoj stvarnosti. Što god to značilo.

A nas četvero... Nekako, meni i dalje neshvatljivim načinom, prenijeli su nas preko granica različitih stvarnosti. Jednostavno su nas "uzeli" s mjesta na kojem smo bili i dovukli u svoj svijet. Zatim su nam, svakom posebno, pokazali kako žive, o čemu misle, što ih zanima i čemu teže. Svatko od nas je dobio uvid u jedan dio njihovog svijeta. Zatim smo vraćeni natrag.

Ne znam kako se drugi nose s tim. Prošlo je već desetak dana od povratka, a ja se nisam maknuo iz ove tavnice koju sam nekad nazivao svojim stanom. Ne mogu. Još ne. Moram se prilagoditi. Moram razmisliti.

Bilo bi dobro pronaći ih što prije, ali u ovom trenutku to mi je nemoguće. Možda sutra.

Dan osamnaesti

Zovem se Patrick. Upravo sam se vratio s nevjerojatnog putovanja na drugu stranu postojanja. Bio sam u svijetu koji je drukčiji od mogeg. Možda bih to mogao nazvati "dimenzijom" ili "stvarnošću". Jer, taj svijet nije negdje daleko u svemirskim prostranstvima. Ne nalazi se milijunima svjetlosnih godina od nas u nekoj dalekoj galaksiji. Na određeni način je tu, s nama, na istome mjestu gdje boravimo i mi, a opet je dalje od bilo čega što možete zamisliti. I, koliko razumijem, ta se "udaljenost" sve više povećava.

Taj svijet nije u našem svemiru ili jest ako pod "svemirom" podrazumijevate sve što postoji. Nije u našoj "dimenziji", to je sigurno. Iako, baš poput našega svijeta i on ima svoje dimenzije, poznate i nepoznate. Da sam znanstvenik, mogao bih i sebi i vama bolje objasniti o čemu se radi. Mada, možda to i nije u potpunosti točno. Da sam znanstvenik ponikao i obrazovan u našem svijetu, velika je vjerojatnost da bih se zapleo u vlastite pretpostavke i možda propustio očigledno. Ovako, takav kakav sam, neke stvari jednostavno ne znam, ali pokušavam razumjeti. Doživio sam nezamislivo. I sada se moram nekako s tim nositi.

Gotovo sam već tri tjedna zatvoren u svom stanu, na mjestu s kojeg sam “odnesen” i gdje sam “vraćen”. Još uvijek se ne mogu pokrenuti, ali depresija polako prolazi. Srećom, jer zalihe hrane su pri kraju. Uskoro ću morati izići, ne samo zbog hrane, već i zbog drugih praktičnih stvari. Nemam ni najmanjeg pojma kako je primljen moj nestanak otprije nekoliko mjeseci. Prijava policiji uslijedila je vjerojatno nakon što se nekoliko dana nisam pojavio na poslu. Irna, moja sada već bivša djevojka, valjda je zaključila da sam konačno odlučio do kraja neštati iz njezinog života. Ne vjerujem da se pretjerano brinula. Tijekom ova tri tjedna telefon je zazvonio samo jednom – pogrješan broj. Nisam se javljao.

Zapravo, kad malo bolje razmislim, mislim da se time neću previše ni zamarati. Moj stari život je završio. Ne mogu se više vratiti u njega. Promijenjen sam. Još uvijek ne znam točno što bih trebao učiniti, ali depresija prolazi. Osjećam se bolje i znam da ću skoro, vrlo skoro, imati dovoljno snage da se pomaknem i pokušam pronaći ostale.

Enashee, Ladeck i Veidha – to su njihova imena. Ona koja znam. Nadam se da nisu izmišljena jer to je sve što imam od njih. Da li će to biti dovoljno da ih pronađem? Morat će biti. Sve više i više shvaćam da se moramo sresti. Tko zna, možda netko od njih već traži. Možda će oni prije pronaći mene.

Telefon. Ipak bih se morao javljati na telefon. Ako zazvoni, javit ću se. Možda je netko od njih. Možda će me pronaći i riješiti me barem tog problema.

Još uvijek me često boli glava i mnogo spavam. Ali, bolje mi je. Tamno nebo (Još uvijek! Nije bilo sunčanog dana otkada sam se vratio!) ne izgleda tako prijeteće kao prvih dana. Ali, pomisao na izlazak me još uvijek uznemirava.

Još ću malo pričekati. Ne vjerujem da je bitno žuriti. Zašto bismo žurili? Ne želim ni znati što se događa oko mene. Nije važno. A mislim da u ovom stanju to ne bih mogao ni podnijeti.

Dan dvadeset treći

Jučer sam po prvi put izišao van. Uspio sam izbjeći susjede. Ionako me nikada nisu zamjećivali. Ne poznajem ih. A u zgradi ima tisuću stanova. Nitko ne obraća pozornost. U novčaniku je ostalo nešto novaca, a provjerio sam i kreditni čip. Još uvijek je aktivan, ali ga nisam koristio. Hladnjak je sada pun hrane.

Izlazak mi je dobro činio. Sve izgleda isto kao i prije. Svi se ponašaju kao da se ništa nije ni dogodilo. A i nije! Svijet je i dalje isti. Nešto se dogodilo meni.

Telefon ne zvoni, nitko ne kuca na vrata. To znači da me nitko nije pronašao. Možda ni ne traže. Možda su u gorem stanju od mene. Treba nam vremena. Kad sam se našao na drugoj strani, spavao sam gotovo tjedan dana bez prestanka. Tako mi je Sara rekla. A također je i ona pomogla. Kuća usred labirinta, paljenje biljaka, temperatura... znala je što mi je potrebno. Sada nemam nikoga. Moram kroz to proći sam. Isto je sa svakim od njih, siguran sam. Znači, imamo vremena.

Danas se osjećam mnogo bolje. Spreman sam za... nešto. Nakon još malo gledanja u sivo nebo na pamet mi je došla misao: *Misli su ti u kaosu. Sredi ih.* I sada znam što moram učiniti! Još nije vrijeme za potragu, ali jest vrijeme za sređivanje utisaka. Toliko toga se dogodilo. Većinom sasvim neočekivane i nevjerojatne spoznaje. Mamuran sam od prelaska, ali to polako prolazi. Još nisam spreman za punu aktivnost, ali mogu misliti i... mogu pisati!

Znam da će mi to pomoći. Moj virtualni asistent još uvijek radi. Naravno, zašto i ne bi? Prošlo je tek nekoliko mjeseci. Moram zapisati što mi se dogodilo. Ne samo meni, već i drugima. Posljednjeg dana imali smo vremena razmijeniti priče. Koliko god je moja bila neobična, njihove su bile još i čudnije.

Isprobavam svjetlosnu tipkovnicu na površini radnog stola. Sve radi. Gledajući kako mi prste obasjava svjetlost, pomišljam na energiju. Odakle nam ovo? Jesmo li izgradili još koju atomsku

elektranu? Ha, Sara i njezini ljudi nemaju te probleme! Energija je posvuda, rekli su nam. Svijet je načinjen od energije, kako bi je onda moglo nedostajati?

Da, samo, recite to mojem svijetu! Recite to onima koji ubijaju zbog nafte; onima koji nisu dali da se koristi lako dostupna energija zato da mogu zarađivati na onoj koja je teško dostupna; onima koji ne vjeruju da postoje drukčiji načini. Recite to njima, draga Sara i ostali napredni i prosvjetljeni stanovnici drugoga svijeta!

Opet me zaboljela glava. Nisam pravedan prema njima. Zapravo, oni su učinili što su mogli. Pokušali su to reći i to na jedini način koji im je u ovom trenutku preostao.

Kroz nas. Kroz mene.

Moram pisati. Sutra.

Dan dvadesetčetvrti

Zovem se Patrick. Rođen sam 2012. godine, u vrijeme kada je, kako izgleda, sve ovo započelo. Ne sjećam se kakav je svijet bio tijekom mogega djetinjstva. Sve što znam o tim godinama, tamo do 2021., saznao sam iz knjiga i s Interneta. Prvo, bio sam premalen da bih sačuvao sjećanja na svijet u previranju. Drugo, gotovo pet punih godina proveo sam u nekoj vrsti dječje amnezije. Ja bih to nazvao komom, ali bio sam budan, hodao, jeo, učio, spavao... Gotovo kao svako drugo dijete. Samo što sam sljedećeg jutra, ili nakon popodnevnog sna, zaboravio sve što sam radio, a s tim i sve što sam naučio.

Godine 2016., kad sam imao četiri godine, moji roditelji i ja sudjelovali smo u jednoj od najbizarnijih zabilježenih prometnih nezgoda. Putovali smo iz Njemačke, iz mog rodnog grada Münchena na odmor u Hrvatsku. Prelazili smo automobilom preko mosta koji spaja obalu i otok Krk. Nitko ne zna točno što se dogodilo. Neki očevici govore o nenadanom pucanju stupova i urušavanju mosta. Međutim, osim što je puhao jak vjetar, nije bilo

nikakvih razloga za tako nešto. Potres nije zabilježen. Drugi očevici, čija svjedočanstva su kasnije punila forume i stranice alternativnih magazina i mrežnih servisa, tvrdili su da se most odjednom podijelio na dva dijela – kao da su nastala dva mosta. Bilo je bljeskova svjetlosti, govorili su neki, a naravno, viđen je i nepoznati leteći objekt. U sve su se umiješale teorije zavjere, superoružja i kanalizirane informacije iz drugih galaksija. Sve u svemu, tmuša koja je više zbunjivala nego objašnjavala.

Samo, u ovom slučaju, činjenica oko koje su se vodile rasprave nije bila upitna: most je bio srušen! Dvadesetak automobila završilo je u moru; poginulo je pedesetak osoba, među ostalim i moji roditelji.

Zapravo, u to sam vrijeme, kako sam kasnije saznao, zajedno s jednim odraslim čovjekom koji je nekoliko mjeseci kasnije počinio samoubojstvo, bio medijska zvijezda! Naime, obojica smo bili putnici u automobilima koji su trebali biti na mostu u vrijeme nesreće. Da li su bili ili nisu, to nitko nije mogao utvrditi. Naime, oba su se automobila našla na rubu ceste, tik do nastale provalije. Ostali suputnici u automobilu su nestali, ali nas dvojica – četverogodišnji dječak u jednom i odrastao čovjek od nekih četrdesetak godina u drugom – nekim smo čudom ostali živi.

Nikad nije utvrđeno zbog čega su i kako moji roditelji poginuli, kao i prijatelj drugog preživjelog koji je upravljao automobilom. Njihova su tijela kasnije pronađena u moru. Zauvijek je ostalo nerazjašnjeno na koji način su ta dva automobila izbjegla urušavanje mosta i zašto su samo neki putnici iz njih ispali van.

Nakon toga je slijedilo moje neobično stanje koje su liječnici pripisivali nesreći i povrjedi nepoznatog podrijetla. Drugi je preživjeli uskoro umro, a nisam upoznat s tim da li je pokazivao iste simptome. Međutim, to je sasvim moguće. Kao odrastao čovjek imao je dovoljno iskustva i znanja da preživi svaki novi dan bez drastičnih problema. Možda su posljedice proživljenog bile manje nego kod mene. Ili drukčije. U svakom slučaju, njegovo samouboj-

stvo je ostalo neobjašnjeno te je dodalo ulje na vatru rasplamsalih teorija o neobičnom događaju.

Međutim, uskoro je ta epizoda bila zaboravljena jer je svijet ušao u razdoblje mnogih neobičnih pojava. Dok sam ja gotovo bezbrižno živio svoju četvrtu godinu svaki dan ponovno, zbrinut u bolnici u kojoj mi je bilo sasvim dobro (svakog dana mogli su mi reći da su roditelji otišli na put i ja bih svakog dana to povjerovao i ne bi mi nedostajali ništa više nego prethodnog dana), svijet je prolazio kroz neku vrstu katarze.

Urušavanje krčkog mosta bila je jedna od prvih neobičnosti. Zatim su zaredale sljedeće. Nestanci ljudi, automobila pa i čitavih kuća; potresi na mjestima gdje ih se nije očekivalo; plimni valovi koji nastaju ni iz čega; snjegovi i hladnoća u tropskom pojasu; viđenja neobičnih predmeta na nebu i na zemlji i to ne samo od pojedinaца već i od masa ljudi; pojačavanje parapsiholoških sposobnosti; "božanske" objave i tako dalje. Svijet je zapravo postao vrlo čudno mjesto, ali začudo, zbog svega toga se nije mnogo promijenio. Ratovi su i dalje bjesnili; ljudi su se i dalje dijelili na siromašne i bogate; religije su i dalje produbljivale te podjele, a mira i sreće te običnog, jednostavnog ljudskog života bilo je sve manje i manje.

Sada mi je jasno, sa znanjem koje sam dobio, što se događalo i sada ću to izreći, mada ne očekujem da ćete odmah razumjeti. I meni je trebalo dosta vremena da prihvatim ideju od koje se um veže u čvor.

Ono što se tada događalo, a čega je bio svjestan, i to nejasno, samo mali broj ljudi koje ste bez osjećaja krivnje mogli strpati u kategoriju alternativaca i marginalaca, pojava je koju mi je Sara kasnije objasnila kao *razdvajanje svjetova*.

Možda je jedan od razloga što ovo pišem i pokušaj da sredim svoje vlastite misli i razumijevanje upravo tog događaja koji je imao izravan utjecaj na moj život, a sada znam da je zauvijek promijenio cijelu moju stvarnost.

Da, iako su svi vidjeli da se nešto događa, nikome nije bilo jasno o čemu se točno radi, a još manje zašto se stvari odvijaju baš tako.

Sve ono što smo znali o stvarnosti, kao i ono što o njoj nismo znali, bilo je na kušnji. A tu kušnju, sada mi je jasno, nismo uspješno svladali.

Moj je svijet pao na testu. Svi smo pali. I kao takvi jednostavno smo odvojeni od onih koji su ga prošli. Bilo smo im teret. Pretežak teret koji su dugo nosili, ali sada je tome došao kraj. Oni su krenuli svojim putem, a mi smo nastavili svojim.

Ne znam koliko sam u ovom trenutku razumljiv. Vjerujem da nisam, ali ću se potruditi prenijeti informacije koje znam. Ovo je samo početak. Prije nego pronađem troje mojih suputnika, moram načiniti neku vrstu sažetka onog što mi se dogodilo. Pregled događaja, ali i utisaka i zamisli koje su do mene dolazile. Vjerujem da ću uskoro pronaći točnije riječi da bih sve to opisao. Moram, zbog samoga sebe.

Inače, bojim se da bi mi se moglo ponoviti stanje iz djetinjstva, nakon nesreće. Prošlo je dosta dana otkada sam se vratio, a neki od njih su potpuno izbledjeli, kao da ih nije ni bilo. Vjerojatno sam spavao, ali ako nisam, što onda? Što ako zaboravljam svoje dane? Jer - sada sam siguran u to - još u djetinjstvu bio sam izložen dodiru s paralelnim svjetovima. Zbog te interakcije moji su roditelji poginuli. Zbog toga sam na kraju "odabran" za prijelaz u drukčiju stvarnost, i zbog toga sam na poslijetku ovdje, u stanju u kojem jesam, pišem, pokušavam biti razborit i skupiti snage za dalje.

Umoran sam. Nastavit ću sutra.

Dan dvadesetpeti

Osjećam se bolje. Potrebno mi je sve manje i manje vremena za oporavak od umora i glavobolja. Također – što je očigledno i jako me veseli – ne zaboravljam svoje dane! Inače se ne bih sjećao da sam napisao bilo što. A sjećam se! Pisao sam i sada ću nastaviti.

Možda bi bilo dobro početi s kratkim objašnjenjem *razdvajanja svjetova*. Bojim se da je ono s "testom" koji nismo položili zvučilo

kao neka religijska ili duhovna fraza, a cijela povijest nakon toga kao niz kazni za nedolično ponašanje. Stvari su ipak malo složenije od toga.

Prije svega morate znati da se ne radi o razdvajanju dobrih od loših ljudi. Svi ljudi, a zapravo i sva živa stvorenja na ovome svijetu, u istom su loncu. To znači da što god da se događa jednima, događa se i drugima. *Razdvajanje svjetova* je zamisao koja podrazumijeva postojanje višedimenzionalne stvarnosti. Odnosno, točnije više-stvarnosne stvarnosti. Vjerujem da će, zbog bistrine uma koja mi se nedvojbeno vraća, daljnji tok mojega pisanja to bolje objasniti.

Ukratko, osim ovog našeg svijeta – ili naše stvarnosti, to jest “dimenzije”, kako god to hoćete zvati – postoje i drugi, paralelni svjetovi. U njima postoje naši parnjaci, kao i ekvivalenti svih pojava, prirodnih i umjetnih, koje se nalaze i u našem svijetu. Paralelni svjetovi su vrlo slični jedan drugom. Ali, ima i onih koji se od našeg razlikuju i to znatno. Prema onome što mi je objašnjeno, paralelnost nije kontinuum, već se svjetovi grupiraju prema sličnosti. Skupine sličnih svjetova čine takozvanu “višedimenzionalnu stvarnost”. U jednoj višedimenzionalnoj stvarnosti može se nalaziti na stotine tisuća paralelnih svjetova.

Uobičajeno stanje je takvo da iz jednoga svijeta u drugi vrlo teško možete prelaziti jer su previše bliski (sada ne govorim o tehnologiji i znanosti našega svijeta, već o mogućnosti). Oni svjetovi, pak, koji pripadaju drugim višedimenzionalnim stvarnostima sasvim su izvan dohvata našega svijeta. Kontakt, a možda i prijelaz iz jednog svijeta u drugi (unutar jedne višedimenzionalne stvarnosti) moguć je u iznimnim okolnostima, ponekad spontano, a ponekad uz uporabu određenih znanja i tehnologija. Jedna od tih iznimnih okolnosti je i situacija raspada jedne višedimenzionalne stvarnosti na dvije ili više njih.

I to je upravo ono što se događalo tijekom mojega djetinjstva i što se na određeni način i dalje događa! Cijeli moj život, sada to znam, pod utjecajem je toga kozmičkoga događanja.

Dakle, ako prihvatite ove neobične zamisli, ostatak priče je jednostavno shvatiti. U godinama između 2012. i 2021. došlo je do začetka razdvajanja svjetova. Naš svijet, onaj u kojem sam rođen i u kojem se sada nalazim, počeo se, zajedno s tisućama drugih paralelnih svjetova, odvajati od drugih tisuća njih, koji su postali previše različiti da bi zajedno s nama dijelili istu višedimenzionalnu stvarnost.

Zašto je do toga moralo doći, odnosno da li je doista moralo – i koji su činitelji na to utjecali, postat će jasnije u daljnjem tijeku moje priče. U ovom trenutku uvjeren sam da, iako je ta situacija nepovratna, čak i sada, trideset godina kasnije, možemo iz toga mnogo naučiti. Jedan dio mojeg uma zabavlja se nadom da je sve što mi se dogodilo namijenjeno našem ponovnom spajanju s “dobrim” svjetovima koji su nas napustili. Međutim, ne smijem se previše prepustiti takvim razmišljanjima. Ne želim biti razočaran zbog njegovanja lažne nade. U ovom trenutku moram biti realan. Ne znam što se može učiniti. Ne znam točno zašto sam dobio uvid u postojanje drukčijih svjetova. Ne znam što da s tim informacijama radim. Znam samo da moram srediti svoje misli, a zatim pronaći Enashee, Ladecka i Veidhu. Možda ćemo naš četvero, oporavljeni i udruženi, znati više.

Dan dvadesetšesti

Razdvajanje svjetova nije jednostavni odlazak. Radi se o poremećaju same strukture stvarnosti. Kad se rastajete s nekim koga volite, to može strašno boljeti. Imate osjećaj kao da se cijepaju sami atomi u vašem tijelu. Ljubav koju ste godinama gradili, gradila je i vas, i to doslovno tjelesno. Udisali ste isti zrak, govorili iste riječi, osjećali iste osjećaje... I sad je gotovo. Druga strana odlazi. Stvarnost se urušava.

Razdvajanje svjetova, kad se dogodi, ide još dublje, a to znači da boli još više. Nije važno što toga niste svjesni, nije važno ni to što se radi o kozmičkom procesu – svatko od nas je to osjetio. Ja

sam djetinjstvo proveo u jednom jedinom danu koji se ponavljao pet godina, a milijuni su mentalno oboljeli. Nikada do tada nije bilo toliko samoubojstava, šizofrenije, halucinacija i poremećaja svih vrsta. Do tada se izraz "svijet je poludio" koristio simbolično. Tih je godina to bila stvarnost. Godine 2019. iznesene su procjene da pola populacije, točnije pet milijardi ljudi, pati od nekog oblika mentalnog poremećaja. Naravno, nisu svi bili hospitalizirani – za to nije bilo mogućnosti. Ali, zdravi ljudi su bili rijetkost. Na određen način, ta je situacija ublažila udarac zbog materijalnih poremećaja u strukturi stvarnosti. Kad bi se u našem svijetu pojavio neki predmet iz nekog od paralelnih svjetova, a ako je vjerovati izvještajima iz toga vremena, to se događalo često, ne samo s predmetima već i s ljudima, pa čak i cijelim naseljima, nitko nije znao radi li se o halucinaciji ili izmišljotini. Nitko nije vjerovao ničemu što je napisano, a često ni svojim vlastitim očima.

Usprkos svemu tome, nekako smo se održali do 2021. u stanju u kojem smo i do tada bili. Otprilike, to označava vrijeme za koje mi je Sara rekla da predstavlja kraj početne faze procesa razdvajanja – trenutak kad smo prešli "horizont događanja", točku bez povratka. Prije toga još je bilo šansi za ostanak u dotadašnjoj višedimenzionalnoj stvarnosti. Nakon toga više ne. Proces se jednostavno morao dovršiti.

Ne mogu utvrditi nikakav poseban događaj kojim bi taj trenutak bio označen. Vjerojatno je prošao nezapaženo. Kao kad se kličete niz snježnu padinu. Ne znate točno kad ste prošli točku nakon koje se više ne možete zaustaviti. Jednostavno nastavljate dalje.

Godien 2022. umrlo je dvije milijardi ljudi. Polovica njih od zaraže nekom vrstom gripe. Ostali zbog potresa u Indiji i Australiji koji su uništili ili oštetili desetke nuklearnih postrojenja. Posljedice su bile strašne.

Godine koje su dolazile bile su obilježene ratovima između Kine i zapadnih zemalja, Rusije i Europe, Amerike i arapskih zemalja... Treći svjetski rat nikad nije službeno proglašen, ali nakon

pet godina neprestanog razaranja sumnje nije bilo. Uza sve to, neobične prirodne pojave, klimatski problemi i stalno drmanje tla nastavljalo se nesmiljenom žestinom.

Međutim, sve je to prekinuto ili stavljeno u drugi plan još većom katastrofom.

Godina 2028. je bila godina asteroida. Nitko nije točno znao odakle su se pojavili. Svemirski program je odavno bio mrtav, a da je i postojao, spasa ne bi bilo. Dvije gromade, dovoljne da ponesu naziv “događaja na razini istrjebljenja”, umalo su promašile Zemlju. Ali, njihovi manji pratitelji nisu. Ovo “manji” je, naravno, relativno. Tri asteroida su udarila u ocean, jedan u područje Južne, a jedan u područje Sjeverne Amerike. Nakon toga, nakon svih razaranja, što prirodnih, što umjetnih, na Zemlji je ostala samo milijarda ljudi. Uz nepredvidljive posljedice po klimu zbog velike količine prašine koja se digla u atmosferu.

Ne sjećam se dobro tih godina. Proveo sam ih u stalnom skrivanju i strahovanju. Ponekad mi se čini da sam i njih prigodno zaboravio. Tada sam imao šesnaest godina. Bio sam zbunjen, razočaran, sklon nasilju. Iz Njemačke sam, prije asteroida, nekako prebjegao u Južnu Afriku. Tamo sam imao neke rođake koji su ranije financirali moje školovanje. Oni su nepunu godinu kasnije ubijeni u neredima. Zatim sam, preko Egipta sa skupinom izbjeglica, prešao u Italiju (čiji je cijeli južni dio potopljen) i natrag u Njemačku koja je ipak bila moja domovina i u tim trenucima gotovo sigurna.

Tridesetih godina situacija se smirila. Većih ratova više nije bilo. Nismo imali vremena za njih iako je za manje čarke uvijek bilo i volje i vremena. Ipak, izgleda da nam je bio potreban udarac s neba da shvatimo kako ima važnijih stvari od našeg prepiranja i sukoba. Na posljatku, ako na planetu živi samo milijarda ljudi, ima dovoljno mjesta za sve. I dovoljno posla da nas neko vrijeme drži zauzetima i podalje od gluposti kojima smo se ranije bavili.

No, ipak, kad sada pogledam na stvari, ne čini mi se da se nešto bitno promijenilo. Sada je 2047., meni je trideset i pet godina, a

svijet se ponovno uvlači u podjele i sukobe. Kada usporedim ono što sam vidio na drugoj strani, jasno mi je da nismo ništa naučili. Ostali smo isti, bez obzira na pakao kojem smo bili izloženi. Nema ni traga drukčijem načinu razmišljanja, drukčijim odnosima, drukčijim tehnologijama... Počeli smo graditi novi svijet, ali on je zapravo potpuno jednak onom starom.

Ja, Patrick, rođen na samom početku razdvajanja svjetova, nevoljni putnik kroz dimenzije, sada znam kako bi stvari mogle izgledati! Doživio sam svijet koji je drukčiji i znam gdje griješimo. Ono što ne znam je da li sve to skupa ima smisla? Može li se išta promijeniti? Treba li se?

Jer, ako sam dobro razumio što mi je Sara željela reći, onda su sve te smrti tijekom godina razaranja bile neka vrsta pročišćavanja. Ljudi koji su umrli, otišli su iz ove višedimenzionalne stvarnosti. Njihova višedimenzionalnost sada je na drugom mjestu. Oni se više ne vraćaju u naš svijet. Za njih je ta priča završena.

Znam da tako nešto zahtijeva prihvaćanje zamisli koje nadilaze ne samo razinu trenutnog znanstvenog znanja već i prihvaćanje onog što spada u područje duhovnosti; znanja o svijesti i njezinim očitovanjima u materijalnom svijetu. I meni je sve to bilo strano prije nego što sam "odveden" u drugi svijet. Sada više nije. Sada razumijem i vidim. Međutim, ne znam može li to viđenje i znanje ikome pomoći?

Također, ako je sve to tako, zašto sam ja još uvijek ovdje? Zašto nisam umro sa svima onima kojima više nije mjesto u ovom suludom svijetu koji ne uči na svojim pogriješcima? Zašto mi nisu dozvolili da ostanem u boljem svijetu? Tamo nije bilo mojega parnjaka. Poginuo je s roditeljima 2016. Bilo je mjesta za mene. Ali, ipak sam poslan natrag.

Zašto?

Jesmo li Enashee, Ladeck, Veidha i ja otpadnici najgore vrste? Ljudi koje je trebalo kazniti znanjem o mogućem, a zatim vratiti natrag u pakao?

Ne smijem se prepuštati takvim mislima. Zbog njih samo postajem ljut na sebe i sve druge koji su se ikada pojavili u mojem životu. I počinje me boljeti glava.

Sada idem ponovno spavati, a sutra nastavljam s pričom o našem zajedničkom posljednjem danu u paralelnom svijetu. Tada smo se susreli prvi put. Na tom nemogućem mjestu postali smo najbolji prijatelji. Što smo drugo i mogli? Od svih izbjeglica u krvavoj povijesti našega svijeta mi smo otišli najdalje. I tako smo se, bačeni u drugi svijet protiv svoje volje, našli u potrazi za nečim što ne možemo odrediti, a što će ipak obilježiti cijeli naš život.